

Povestea unei fete de împărat

Amu cică o fost odată pe cînd o fost, că dacă n'ar fi fost nu s-ar fi povestit, o fost un moșneag; și moșneagul n'avea altă avere de cît o scroafă cu trei purceli și un băet. Băetul moșneagului n'avea altă treabă de făcut, fără numai să pască, toată ziua, scroafa cu purcelii.

Așa într'o zi, pe cînd băetul umbla cu scroafa la păscut, numai iacătă și fata împăratului și-î zice :

—Măi băete, dă-mi și mie un purcel de aiștea.

—Aracan-di-mini ! da cum să-î da un purcel, că aiștia-s tot comîndul tatei.

—Măi băete, dă-mi și mie un purcel. și spune-mi ce să-î dau pe dînsul ?

Băetul ș-o făcut măsurî și o zis :

—Dacă-i rădica poalele pînă la genunchi, Ț-o-iu dau un purcel.

Fata s-o prins, o rădicat poalele pînă la genunchi, și băetul i-o dat un purcel. —Cînd s-o dus acasă și o dat tată-său că nu-î un purcel, o prins a-l întreba ce l-o făcut. Băetul incurcă vorba, spune ba că ceea, ba că ceealaltă. — Moșneagul se gîndea să-î tragă un pui de bate, să pome-nească el și țîlșoara care o supt-o de la mă-sa; da măi pe urmă ș-o venit și el în fire și ș-o zis: •dă. Ți și el numai o țîră de liliac; Țim țin și eu cu banat : pututu-m-aș fi lasat în nedejdea unui liliac ca aista !•

A doua zi iar se duce băetul la păscut scroafa cu doi purceli, și iar vine fata împăratului:

—Măi băete, bun o fost purcelul cel de erî, măi dă-mi unu, măi!

—Dacă-î rădica poalele pînă la briu, ț-o-iu da, zise băetul.

Fata împăratului își rădică poalele pînă la briu și băetul îi dă al doilea purcel. D'apoi și cînd s-o dus acasă numai cu un purcel la scroafă, bataea ce i-o tras tată-său, n'o fost de cele proaste.

A treia zi, pe cînd păștea băetul scroafa numai cu un purcel, fata împăratului i-l cere și pe acela.

—Ți l-o-iu da și pe aista, zise băetul, dacă ți-i lepăda cămeșa de tot, să stai așa înaintea mea.

Fata, nici una nici două, hîrști ! cămeșa de pe dînsa și stă înaintea băetului cum o făcut-o mămucă-sa, și apoi haț ! purcelul, și na ! pe ici ți-i drumu.

Cînd se duce băetul acasă fără nici un purcel, îl înhața moșneagul de cînepa dracului, și-i trage o sfîntă de balac de-î plîngea și pletrele de milă.

Împăratul cel cu fata, vroia s-o mărîte, și face știre în toată împărăția că o dă după acela care-a fi în stare să poată gici ce semne are fata pe trup, iar cine s-a încerca și na gici, aceluia unde-î stau picioarele, are să-î stee capul.

Se adună, din toată lumea, feciori de împărați și de domni ca să gicească ce are pe trup fata împăratului ; dar care cum venea, înapoi nu se mai întorcea, pentru că nimeni nu era în stare să gicească, și capetele tuturor stău înșirate în parî, la poarta împăratului.

Intr'o zi, băetul moșneagului se duce la tată-său și-i zice :— Tată hăi, mă duc și eu să videm n'o-iu putea gici!

—Dragul tatei, nu te duc, că ți-a tăia capul. Nu vezi tu că s-au încercat feciori de împărați și de domni și ian te uită cum le stău capetele în parî, cu ochii boldiți la soare !

—Ba mă duc, tată, mă duc.

—Ceilalți au fost mai cuminți de cît tine, măi băete, și i-o tăet —nu te duc, măi băete, că eu ls bătrîn și n'are cine mă ținea.

—Ce-a da Dumnezeu, tată, da eu mă duc, o zis feciorul moșneagului, și o plecat.

Cind o ajuns la împărăție, l-o întrebă împăratul :

—Ce-ți trebuie, măi băete ?

—Să-mi dai fata, Înaltate Imparate ! de aceea am venit.

—Ț-oiu da-o, măi, dacă-i gici tu ce are fata mea pe trup.

Și feciorul moșneagului i-o răspuns :

—Are soarele în piept, și luna în spate și luceferi în umeri.

—Așa este, băete, l-o zis împăratul, a ta să fie fata și împărăția mea pe jumătate.

Taman pe cind vorbea împăratul cu feciorul moșneagului, iaca și un țigan că-l zice :

—Iitra ! cucoane, așa era să zic și eu.

—Auzi ce spune, o zis împăratul către feciorul moșneagului, că așa era să zică și el ; ei, după care s'o dau eu acuma, dacă amindoi ați gicit ?

Și o adunat împăratul sfat mare și o hotărât așa : ca să culce pe fată între amindoi, și la care a găsi-o dimineața întoarsă cu față, după acela s'o deie.— Și o făcut după chibzuiala sfatului împărătesc : o culcat pe fată între țigan și între feciorul moșneagului.

Amu, așa vrăjise dracul, să fie țiganul mai alb la față de cit *mulduvanu!* și fata, ca fetele, mei degrabă cată în fața omului de cit în inima lui, s-o și întors către țigan ca s'o găsească ziua întoarsă cu fața către dinsul. Da *mulduvanul*, dacă vede așa, numai ce se scoală din pat și dă să iasă din casă.

—Unde te duci, bre ? l-o întrebă țiganul.

—Ia mă duc și eu afară, o zis mulduvanul ; da el s-o dus la o dugheană și o cumparat covrigi, și zahar și zmochine, și s-o întors iar înapoi și s-o culcat la spatele fetei. Mai stă el ce mai stă, și prinde a roade la covrigi.

Cum îl aude țiganul rozînd, numai ce-l întieabă :

—Da ce mininci tu, mă, acolo ?

—Ia mî-am tăet şi eŭ un deget, şi-l mîuinc, i-o răs-puns mulduvanul.

Ţiganul, ca să nu rămie mai pe jos, tae şi el un deget, şi dă să-l roadă. Da fata imparatului îi zice :

—Dă-mî şi mie deget de a tău, să văd bunu-î.

Şi viră fata degetul in gură şi începe a molfăi şi a trage mortăciunea ceea ; dar de unde dracu să poată minca vr'o bucăşică, macar cit de cît, că doar era deget de om şi nu covrig.

—Ia dă-mî şi de-a tău, o zis fata imparatului cătră mulduvan.

După ce-o gustat din covrig, i-o dat Ţiganului degetul înapoi şi i-o zis : „a tău îi tare şi apos ; aista lalt îi bun.“

Mai stă mulduvanul o leacă, şi prinde a roade la zmo-chine. Ţiganu îl întreabă că ce roade ? Da mulduvanul, ca să-l mai picilească pe Ţigan :

—Mî-am tăet nasul, şi-l mininc şi eŭ, că parcă mî-i cam foame.

Ţiganul nici una nici două, hîrşti, îşi tae nasul.

Fata imparatului îi cere nas de-a lui, şi începe a-l mozoli, dar pace ! nu era chip să-l dee de dulceaţa zmo-chinelor. Atunci o cerut ea şi de la mulduvan, şi după ce o gustat o zmochină, o prins a se cam întoarce cu faţa do-sului cătră Ţigan şi i-o zis mulduvanului :

—A tău îi bun ; îi dulce.

O trecut ce-o mai trecut şi-o prins mulduvanul a minca la zahar şi l-o amăgit pe Ţigan că ş-o tăet urechile. Da Ţiganul şi le-o tăet de-a binele şi o dat şi fetei să guste.

Ş'apoi cînd o gustat fata imparatului din urechile mulduvanului, şi-o văzut că se topesc in gură şi-s așa de dulci numai ce se întoarce cu faţa cătră dînsul şi rămîne Ţiganul la spatele ei, icnind de usturime.

Dimineaţă, cînd intră imparatul in odaie, găseşte pe fată cu faţa cătră mulduvan, iar pe Ţigan cîrn, fără nas şi fără urechi, de-îi era mai mare groaza să te uîţi la dînsul.

Imparatul o cununat pe fata lui cu mulduvanul, iar pe țigan l-o dat afară pe poartă, că

Aista îl cirn și ciul,
n'are cum să fie bun,
dați-l afară pe drum.

(Povestită de un țaran din Mădeju, jud. Surabia)

Artur Gorovei.

CEEAA LUME

Prin ceea lume, poporul înțelege lumea în care va petrece sufletul, după ce se va despărți de trup. Acolo cei ce-au lucrat binele în astă lume, vor primi răsplata faptelor lor, petrecînd la un loc cu îngerii, serafimii și herovimii și cu sufletele dreptilor, și vor duce aceea viață liniștită, curată, netulburată și lipsită de pacato, dorită de năcăjiții de pe lumea asta, și pe care —ei cred— că o au numai bogății de pe lumea pămînteană; orî în chinuri și munci, de-au lucrat fapte rele.

«Doar în lumea cealaltă de-mi va fi mai bine, c'aici tare-s năcăjilă și nevoeșă»; «te-î hodini pe ceea lume, lucră aici»; «nu știi cum va fi acolo (în ceea lume) c'aici tare-s năcăjil și urgisit»; «te-oiu găsi în ceea lume, c'aici n'am avut parte să fim la un loc»; «i s'o dus sufletul pe ceea lume, săracuțul; o scapat de necazurile lumii iștia reț și șirete»; «oare cum va fi acolo (se întrebă mulți), că nimene nu s'o întors de pe ceea lume să ne spue ce'î cum-î acolo?»

Acestea și multe alte zic și se învederează marea credință a poporului despre ceea lume. Multe visuri grele în timpul bolilor, multe vedenii a celor slabi de înger din vremea ametelelor, povestirele acestor visuri și vedenii de cătră ce întristați și amăriți, ne dau descrierea lumii viitoare.

Pină să ajungă sufletul pe ceea lume, are de trecut prin multe locuri primejdioase, și de uu devine prada lor, ajunge la locul mult dorit unde, se odihuesc sufletele celor drepti. Așa, are de trecut prin 7 vâmi ale văzduhului, unde stă cte un paznic al lui Dumuezeu și altul a lui Scaraoschi și de ț-ai plătit vama în viață, treci nesupărat, întovărășit de ingerul păzitor, pină la *puntea râului*, care-i îngustă ca o simcea de cutit. Puntea aceasta e peste un riu de foc cu smoală și rișină, foc nestins, în care ard toți acei ce-au lucrat răul pe lumea asta. Pe puntea aceasta treci foarte anevoe și numai acela o poate trece, care în lumea asta a fost om bun, drept și a lucrat fapte bune. Trecută asta punte, ai scapat de greu, și petrecerea fericită a lumii fără griji și nevoi, își urmează firul.

Dacă vămile nu-ți sînt plătite, atunci sufletul stă la porțile vămilor pînă ce rudele de pe lumea asta, ori părinții le plătesc prin pomene.

Ori-ce suflet, lurreze bine ori rău, după ce moare e purtat în ceea lume de un inger ș'un drac pe la toate bunătațile și răutățile, și după ce sufletul le vede pe toate, numai atunci să trimete la locul ce i se cuvine.

Vămile văzduhului, unia le plătesc scump de tot; unia însă le pot răscumpara și cu greșari de 2 parale, date saracilor.

Credința aceasta face pe sătean ca atunci cînd duce mortul la groapă, să împartă în dreapta și în stînga gologanî de 5 bani, dacă n'are de cei de 2.

Ca să duci bine pe ceea lume, trebuie să fii om bun, drept și milostiv. Nu trebuie să vocști răul aproapelui tău, ci să ajuți pe cine poți, să n'ai inimă birfitoare, ci curată, cu alte cuvinte să nu poștești altora ceea ce nu-ți place ție.

Pomana, ajutarea după puțință a celor nevoeși și săraci. contribue mult la o viața bună și fericită în ceea lume, cați tot ceea ce dai aici, vei avea pe ceea lume însutit. Praznicele, panahizele, ospăturile, pomenele de la *Zina moșilor*, și tot ceea ce se dă de pomana după mort, au

de scop de-a uşura şi a face mîndră şi voioasă viaţa din ceea lume. Pomana ajutoră mult la uşurarea pacatelor noastre.

Următoarea poveste auzită de la *Ion Ciobanu* din Spă-tăreşti, moşneag de vre-o 60 de ani, pe cînd învăţam la şcoală, dovedeşte bine-facerile pomanelor pentru cei răpo-saţi : „Dragii moşului, ne zicea moşu Ion Ciobanu, ori-ce dai de pomana, ţie-ţi dai. Tată-meu îmi spunea, cînd eram ca voi, că odată, unui boer bogat tare, ce împărţea pînea slugilor şi argajilor cu carele, i se ceru de un sarac o pîne. Boerul se făcea că n'aude, şi-şi căuta de treabă, căci cu pînea ce avea să dea saracului, se hrănea o slugă. Calicul însă, cerea în una : „Fie-vă milă, luminate şi mărite boerule, de un biet calic ; Dumnezeu să vă facă parte de cinste şi mărire pe pămînt ! Fie-vă milă, cuconaşule, şi miluiţi un biet calic : că n'am mîncat azi.“ Boerul în una îl iuterea cînd vedea că saracul nu se dă dus şi că stăruie în rugămîntea lui că foamea, dragii moşului, îl cea mai ră boală de pe pămînt ; de holeră şi ciumă mori iute, da de foame te chinueşti amarnic,— dar neputînd scapa de el ca de rie, luă o pîne uscată şi mucedă şi i-o zvîrli ca la un cine. Saracul, o luă de jos, o şterse frumos, o mîncă lu cite-va imbucături şi făcînd cite-va cruci, mulţami lui Dumnezeu că s-a văzut sătul pe ziua aceea. Nu mult după asta, boerul se bolnavi straşnic, de era alătura cu moar-tea. Odată, chiar murise el de-a binele, dar cu rugăciunii şi milostenii scăpă. Insănătoşindu-se povesti la multă lume că fusese pe ceea lume ; acolo îl înşfăcase nişte draci să-l ducă la munci şi chinuri, dar un fiăcău frumos, cu aripi, poronci dracilor să meargă la cumpănadreptăţii cu boerul. Aici poronci ca să pue de-o parte pînea boerului, ce-o dă-duse saracului, şi de acealaltă parte să se aşeze dracii ce-ar vrea. Diavoli s-au aşezat cu petre de moară în spate, ca să tragă cumpăna în partea lor, însă sfînta dreptate a fost de partea boerului.

De-atunci boerul numai în bine-faceri o duce, nu mai

alungă saracii de la el, făcînd în toate sîmbetele milostenii și dînd de sufletul morșilor, și pentru sănătatea sa. De u'ar fi văzut cu ochii cit prețuește ajutorul dat saracilor în lumea cealaltă, n'ar fi așa milostiv.

CEEA LUME cuprinde RAIUL și IADUL

Raiul e întruparea tuturor bunătăților și a tuturor frumusețelor, a liniștei, și a măririlor, locașul unde se odihnesc sufletele tuturor dreptilor și a celor care în lume au lucrat binele. În raiu sălășluiesc numai cei ce nu au făcut pacate pe lume, sfinții, arhangeli, serafimi și herovimi. Mai pre sus de Raiu este *scaunul Împaratului Ceresc*, înconjurat de mărire și frumuseța cea mai pre sus de fire.

Cheile Raiului le are sfîntul Petru. Numai el e în drept a primi sufletele celor drepti, în Raiu.

Plăcerile și veselia din Raiu nu samănă cu cele de pe pămînt. Acolo se veselește numai sufletul, dacă trupul a fost urgisit pe pămînt. În raiu dorește orî-ce muritor să-l sălășluească sufletul, după moarte. Aici sunt adunați toți dreptii, de la facerea lumii și pînă astăzi.

Iadul e întruparea pedepselor celor mai crînceni, unde se vor munci sufletele acolor care în viața asta, au lucrat fapte rale. Mai marele Iadului e Scaraoschi. El e înconjurat de-o sumedenie de draçi, care sint servitorii lui. *Talpa Iadului* e însuși mama lui Scaraoschi, o babă hidă și urită, de se spărie și sfinții cînd o vād. În Iad se muncesc sufletele celor rai, Aici e *focul cel nestîns* în care se chinuesc sufletele păcătoșilor. De Iad vor avea parte necredincioșii și raii și toți păcătoșii. Cu toată puterea sa, Scaraoschi e supus voinței împaratului tuturor, fiind făcut tot de, dinsul.

În Iad se muncesc sufletele păcătoșilor de la începutul lumii și pînă azi.

La Iad omul nimerește ușor, căci răul mai ușor îl face

omul de cît binele. Ia Raiu ca sa ajungi, și se cere mai multe condiții, căci binele greu se mai face azi in lume!

„D'apoi soro dragă! nu știu cum va fi acolo (in ceea lume) că nimene nu s-o întors înapoi să ne spue cum e acolo! Noi saracii ș'acolo tot de rău vom avea parte, că numai pacate lucrăm; bogatul are cu ce plăti și sārindare și vămî, și are cu ce face și pomene; numai noi tot fără de legi lucrăm și cu ce le răsplăti, n'avem».

Tot ceea ce poporul știe despre ceea lume, despre raiu și iad, le știe din povestirele celor ce au fost bolnavi și s-au primblat prin ceea lume.

Povești despre umblarea sufletelor unor oameni în lumea viitoare sunt foarte multe.

Iată două, auzite pe cînd eram copil, una de la un fiu al mamei și alta de la *Gh. Birsan* din satul Spătărești; Birsana murit orb în casa noastră.

1) Doamne, nînașă (căci mamei mai tot satul Spătărești îi zicea așa), am fost tare bolnav! Odată murisem de-a ghinili! Eram pe-un lan mare și frumos și măsuram cirta 1) lui Dănilă Prisacariu. (Finul mamei era ficior boeresc) Niște oameni urși și pogani mergeau în urma mea și mă tot îndemneau s'arunc prăjina. Numai un băetan frumos de nu mai era altul ca el îmi zise: «ie sama Pe trache! ține la dreptul! Nu lua nici de la sarac pentru boer, nici de la boer pentru sarac, căci înaintea lui D-zeu, ei sînt de-o potrivă! — Vorbele flăcăului erau așa de blinde și frumoase, în cît eu l-am ascultat și i-am făgăduit că in toată viața mea, nu voiu măsura de cît la drept. Cînd oamenii ceia o văzut că nu le fac pe gust, o început a se răcadui la mine și a se răpezi să ma inșfece. Eu însă, făcîndu-mi sfinta cruce, am măsurat cirta drept fără să mă tem de uriciunile cele negre și pogane.

1) Cirtă se chiamă porția ce se face sătenii la boeri. O întindere mare de pămînt cultivat cu grîul orz, porumb etc. se chiamă lan.

Doamne nînașă ! mare-î puterea lui D-zcú și mult ține el la sfînta dreptate. Cum am făcut așa, flăcăul cel frumos mi-a mai spus încă odată să țin în viața mea la dreptu și la adevăr, apoi el s-o facut nevăzut, iar eu m-am trezit din somnul cel greu, cu mintea curată ca acuma, însă slab tare, și m-am făcut în cîte-va zile sănătos. De-atunci să știu bine c'oîu primi cea mai mare ocară, ori cea mai frumoasă răsplată de la boeri, n'oiu ține de cît la dreptu.

Mama-î zise : Dă, fine ! ai fost pe cea lume ! Ceî doi *harachi* erau ghiavolîi ce te îndemnau la rău, ca să aibă parte de dumeta, iar flăcăul cel frumos, ingerul dumitale.

Bine-ai făcut, ca l-ai ascultat, că alt-fel te duceai. Să vede că *copchiîi* iștia au parte de dumeta. Fii drept și nu umbla după *hicleni*, că ele nu duc departe. Ține la adevăr și dreptate, și are să fie bine de dumeta.*

2) Gh. Birsan ne spunea ca o dată fusese tare bolnav, și adormise într'o zi de mai era să nu se mai scoale. Pe cînd dormea, a venit la el un băețel cu părul galbăn ca aurul și creț, și cu aripi de inger și-l zisă : „Hai Ghiorghie cu mine“. Și luîndu-mă de mîna, fără să vreau mă duceam cu el, sburînd ca dînsul. Mergînd așa, de frică a început a mi se răci tot trupul, de pare că eram de gheață

„Vai mitilelule, î-am zis ! mi-î frig grozav, du-mă unde-va să mă încălzesc. El mă ascultă și mă dusă într'un loc unde of ! Doamne ! ce-mi văzură ochii ! Intr'o pâlalae de foc, ce ținea cit lumea întreagă, să svîrcolea puzderia pămîntului de lume, în chinurile cele mai grozave.

Mulțimea pămîntului de bărbați, femei, moșnegi, babe, preoți... pînă și băeți ca voi ardeau în focul acel cumplit, și erau niște țipete și niște *vaicăre*, de țî se rupea inima de jale. Era un fum și un miros greu de pucioasă și rișină, de nu puteai sta, iar ghiavolii rîdeau și se hîrjoneau de-acolo împingînd sufletele în chinuri, cum ați împinge voi niște lemne pe foc.

Vai drăguță, am zis băețului, la urît loc m-ai adus să

mă încălzesc. M-am încălzit fără să mă mai ating de foc, cînd vad chinurile aste înfricoşate; du-mă te rog de-aici, că nu mai pot privi durerile şi chinurile celor din foc.

Vezi, zise băetul, aici se va chinui şi sufletul tău în vecii vecilor, dacă, trăind, vei lucra fără de legi, ca pînă acum; că eu dragii moşului, să vă spuiu drept, am fost mare blastamat în tinereţile mele; căeşte-te de ce-ai făcut, roagă-te lui D-zeu pentru pacate, şi sufletul tău va petrece bine în astă lume; alt-fel, focul ista are se ştie de bietul sufletul tău.

Şi sfātuindu-mă ce trebuie să fac ca să scăp de pacate, m-a lasat să mă încălzesc.

De încălzit acolo nu m-am mai încălzit, căci m-am trezit din somn, dar ş'amu tremur de ceea ce-am văzut. Sudorî răci eram tot, şi ş'amu, cînd îmi aduc aminte, tremur de frica celor ce-am văzut. Ştiu, dragii moşului, cum e pe ceea lume, pentru cei ce nu lucră binele, şi de aceea închinaţi-vă ca mine şi ziceţi eartă, Doamne pacatele talei ş'a mamei, ş'a moşilor, ş'a strămoşilor, ş'a bunicului, ş'a bunicăi, ş'a fraţilor ş'a surorilor !... că D-zeu prin rugăciunile voastre le uşurează păcatele. şi făcînd cu toţii cruci şi metanii ca el, ne închinaram de frica focului nestins, pe care noi îl vedeam, întocmai ca şi dinsul.1)

M. Lupescu.

---

1). Credinţele acesto despre ceea lume sînt adunate din Spătăreşti, de lingă Fălticeni, unde am copilărit şi de care mi-s legate scumpele amintiri din copilărie.

Hagiografia Poporului

I.

Sfântul Apostol Andrei.

Pe sfântu Andrei cică l-o găsit o femeie pe o apă, unde era dat de mă-sa. într-o albiuță. Femeea aceea leîndu-l și crescîndu-l mare, l-o pus să-î păzască păpușoi din grădină. Andrii s-o culcat acolo in păpușoi. Sărînd tată-său în grădină să vadă păpușoi, Andrei o luat pușca, și l-o impușcat; pe urmă s-o dus la un popă să să spovădnească pentru ca să-și ispășească pacatele. Popa i-o zis că e bun de dat în foc. Atunci Andrei o luat ciomagu, i-o dat popei una în cap și l-o omorit. Apoi s-o dus la alt popă și tot așa o făcut. Pe urmă s-o dus la un călugăr. Călugăru i-o zis să vie după dînsu, și l-o dus la o groapă de fîntină fără apă, l-o dat întrînsa și l-o încuct, iar cheea o aruncat-o într-un rîmnic.

O trecut o sută de ani de atuncea. La o sută de ani, niște păscați prinzînd pește din acel rîmnic, i-o dat și călugărului un pește. El luînd peștele și spîntecîndu-l, ca să-l facă mincare, o găsit întrînsu cheea de la fîntină unde era închis Andrei. Aducîndu-și aminte dînsu, o luat cheea și s-o dus să-î dee drumu.

Cînd colo, Andrei încă era viu. Căluguru i-o scos de acolo și i-o pus în spate o păreche de desagî mari cu bolovanî, i-o mai dat zece oi: cinci negre și cinci albe, și l-o trimis să le pască, zicîndu-i: Cînd s-or face oile cele negre albe, și cele albe negre, numai atunci ți-î ispăși tu pacatele. El s-o dus cu desagii în spate și cu oile.

La un drum, vede un om calare venînd în fuga mare. Era un hoț. Andrei îl întrebă că unde să duc? — Mă duc, zice hoțu, c-am omorit trei sate, și mai am să mai

omor unu. Atunci Andrei i-o dat cu ciomagu în cap și l-o omorît. Oile cele negre îndată s-o făcut albe, și cele albe negre.

Andrei și-o ispășit pacatele, și s-o făcut sfînt.

(Auzit de la Costan a Sîmbei din Hăciu, Suceava).

R. Marinescu.

DESCÎNTECE

De mușcătură de șerpe

VI 1)

Să iați trei fire de iarbă crescută printre gard, și un pahar cu apă. Tot moaie iarba în apa din pahar și zice : «Ediță pestriță, prinsă de peliță, pelița de carne, carnea de os, să fie lui N. de folos. Cine i-a adus vestea să-i bea apa, și șerpele veninul.»

Din această apă gustă de trei ori, și cu restul să spală pe partea imflată.

(Auzit de la Catrina Artimon din Dolhasca, Suceava.)

De dragoste

II 2)

Mai cu samă fetele au grija aceasta : es dimineață despre soare, cind răsare și zic : «Răsați soare frățioare, razele tale în brațele mele ; tu ai douăzeci și patru de raze

1) Vezi vol. I. pag. 118 și 200 ; vol. II. pag. 89.

2) Aici vol. II. pag. 94.

și două-zeci îi le ține ție, și patru să mi le dăruiești mie. Cu una să mă înbraci și cu una că mă încălzi; cu una să mă înciugi și una să mi-o pui în cap; cunună în cap, laudă în sat.

Laudă la cei bătrini și dragoste la cei tineri. Cum strălucește sfântul soare peste toată lumea, așa să strălucesc eu și vorba mea la toți oamenii. Și cei bătrini cu lauda, și cei tineri cu dragostea.»

(Auzit tot de la Catrina Artimon)

III.

Pentru ca cine-va să nu fie urit de lume și nebagat în samă, se duce la o apă curgătoare, în zori de ziuă, și zice ast-fel :

«Buna dimineață *tinică!*—Mulțămesc . . . . (iși zice pe nume); eu am venit la dumneta: cum curgi lină și haină, așa să-mi face mie o voe bună : să mă spell de toate uriturile și gurile răle.—După aceste vorbe dă cu apă pe obraz și să spală. Mai merge un pas la deal, și face ca întâia oară. Tot asemenea face și a treia oară.

(Spus pe Paraschiva Gh. Bardasu din Drăcești, Suceava)

IV.

Să ia un bulgaraș de sare, îl pune în vatra focului, tot îl învîrte cu cleștele și zice: cum rag vacile după vițeii, oile după miei și epele după minzi, așa să nu poată (cutare) plin nu s-a uita la mine 3). Sarea ceca o poartă cu sine. Dacă are vre un chip, îi dă în băutură aceluia căruia i-a făcut de dragoste.

(Anzit de la Sultana Virlan, din Dolhasca)

3) Adică să mă iubească.

De Roșată

II 4)

Cel care descintă, ia toporul în mână, îl ține cu tăiușul la nasul suferindului și zice :

• Am luat crisnicul roș-poroș și m-am dus la baltă roș-poroșă, și am tăel lemnul roș-poroș, și am făcut focu roș-poroș, și am pus borș roș-poroș, în oală roș-poroșă, și l-am pus la focu roș-poroș, și am pus peștele roș-poroș, în borșul roș-poroș, și o fert roș-poroș, am pus masă roș-poroșă și am poftit pe toți oamenii la masă ; da roșata n-am poftit-o, și roșata să să ducă de la N. din dinții lui din limba lui, din gingina lui. Să să ducă pe unde om nu-i și cucos nu cintă. Ești roșată de la N., că te taiu. Din virf să te usuci, din rădăcină să săci. De la N, să săci ca stupitu în carare și roua de mare“.

În timpul descîntecului tot dă cu toporul asupra gurei bolnavului.

De Desfăcut

I.

Cît timp omul este tînăr, poporul crede că mai tot-dea-una boalele îi sînt trimise de alții. Mai cu samă acele boale care aduc slăbiri și dureri în organism, se crede că provin din cauză că *i-i făcut de ursită*. Ursita este soțul care-l menit să fie partea lui.

Poporul crede că mai fie care om are mai multe ursite; de aici credința că flecăul său fata *stătută* (îmbătrînită), cînd nu se poate însura, i s-a măritat partea. Partea celui care și-a tăcut de ursită, rămîne văduvă, căci partea din-tăl i-o omoară vrăjitorii. De la acest soi de moarte, poa-ți scapat de alți vrăjitori, care știu a desfăce de ursită.

4] Vezi vol. I. pag. 91

Iată un fel : să iați trei pene de lemn, cu care s-au despicat lemne ; din fie-care să face câte o lepușă, și bate sub patu bolnavului și zice : •Nu bat. desfac lui N., și cum nu mai esă asta din pământ, așa să nu mai fie rău lui N.—După asta pune o coasă pe fereastă, al cărei vîrf stă afară; din casă toarnă apă pe coasă și să prelinge în o strachină de la vîrfu coasei. Apa din strachină o mai toarnă încă de două ori pe coasă, apoi în acea apă să sting trei fieră de găsit și se zice : •Cum să stînge focu de apă, așa să stîngă durerile lui N., de ursită, de potcă, de răhnă; să stîngă toate durerile lui N. cum să stînge focu de apă.»

Cu această apă bolnavul să spală și bea din ea.

(Spus de Catrina Artimon din Dollasca)

S. Mihailescu

Din felurite împrejurări am întărziat scoterea acestei număr.

În mare parte sînt vinovații și abonații, din cari unii ni datorează încă abonamentul și pe anul întăiu. Rugăm deci pe toți acei cari voesc să mai primească Revista să-și platească, abonamentul.

Acesta e ultimul număr ce-l mai trimetim abonaților neplatnici.